

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keверberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 Januari 1881

Het dieet van dokter Kunst: radio-discussie over natuurgeneeswijze

IN EEN RADIO-UITZENDING van Tros-keerpunt heeft maandagavond 28 april onze voorzitter, dokter A. P. N. de Groot gediscussieerd met een medicus, die de natuurgeneeswijze toepast, de heer Kunst. Er zijn in Nederland slechts tien artsen, die als natuurgeneeskundigen optreden. Aanleiding was een relaas van een dame, die in ernstige mate leed aan migraine-aanvallen en tenslotte door dokter Kunst werd genezen door toepassing van een rigoureuze dieet, waarbij rauwkost op de voorgrond staat en des ochtends lijnzaad en lijnolie worden gebruikt naast kwark: de lijnolie heeft tot bedoeling om de stoelgang te bevorderen. De patiënte zelf vond de ommekeer zeer ingrijpend, zij was nu weer in staat tot een groot aantal activiteiten, al betreunde het dochtertje des huizes wel dat ze de heerlijkheden, die ze des avonds in de STER-uitzending ziet aangeprezen gewoonlijk moet mislopen.

Het dieet van dokter Kunst is al eens eerder in de kolommen van ons maandblad vermeld. Het begint met een braakdrank, zodat de patiënt van binnen „helemaal schoon” wordt waarna hij een dag moet vasten en dan drie weken kwark, lijnzaad en lijnolie en fruit moet eten. De migraine-aanvallen waren opgehouden, maar ze had nog een keer een aanval teruggedaan na het plotseling overlijden van haar vader en na een wintersportvakantie, waarbij het echtpaar hotelkost had moeten eten. De patiënte zelf zei van het dieet, dat ze overigens niet als zodanig wenste aan te duiden: „Het is gewoon gezond eten. Je moet natuurlijk wel door kunnen zetten”. Ook volkorenbrood behoort tot de spijzen die de patiënt mag gebruiken.

Dokter Kunst, die voor hij natuurarts werd tien jaar huisarts was, heeft het erg druk, zo bleek. De bedoelde patiënte had drie maanden op de wachtlijst moeten staan, voor ze hem kon consulteren. Het valt te begrijpen, dat de voorzitter van de Vereniging tegen de Kwakzalverij tijdens de discussie ook nog wees op het Amerikaanse placebo-onderzoek, waaruit bleek

UW CONTRIBUTIE VOOR 1975

ziet de penningmeester van onze vereniging graag tegemoet op Postgiro 32237 te Amsterdam of op Gemeentegiro Amsterdam K 1672.

- Tien gulden is de minimumcontributie; in verband met de sterke stijging van alle mogelijke kosten zal vrijwillige verhoging zeer op prijs worden gesteld! Dank U!

dat 35 pct van de patiënten uit zichzelf geneest, terwijl men slechts de suggestie heeft dat men een geneesmiddel slikt.

Wat is nu precies natuurgeneeswijze, kunt u dat in het kort zeggen? vroeg de Tros-presentatrice aan de heer Kunst.

Dokter Kunst: Dat is niet in het kort te zeggen, maar misschien kan ik het u duidelijk maken. Er is een verschil in de diagnose ten opzichte van de gewone geneeskunde en een verschil in de behandeling. En laat ik beginnen met die behandeling want dat is op dit moment voor de meeste mensen het interessantste. In de gewone geneeskunde is het zo, helaas moet ik zeggen, dat dikwijls het geneesmiddel op de voorgrond staat. Daarbij komt dan het gesprek met de patiënt. Bij de natuurgeneeswijze staat het geneesmiddel niet op de voorgrond maar staat de voeding en de verandering van de voeding op de voorgrond. In de tijd dat ik huisarts geweest ben dacht ik er eigenlijk nooit aan om de patiënt die ik geneesmiddelen voorschreef ook een andere voedingswijze voor te schrijven. Daar zou ik ook de tijd niet voor gehad hebben. Een natuurarts begint om iemands spijsvertering in orde te brengen en dan eens kijken of er nog klachten overblijven.

Vraag: Heeft u nu betere resultaten dan toen U huisarts was?

Dokter Kunst: Ja, want anders zou ik er morgen mee ophouden.

Presentatrice: Het was opvallend dat wij eigenlijk niemand in Nederland konden vinden voor zover wij konden nagaan, die zich openlijk tegen de natuurgeneeswijze wilde uitspreken, maar wij

hebben toch iemand gevonden en dat is dokter De Groot uit Hilversum, bekend als moppeaar tegen de kwakzalverij, kun je toch zeggen, hè? Hoe staat U nu hier tegenover, dokter De Groot?

Dokter De Groot: Wat u moppeaar noemt is een beetje er naast. Maar goed, mijn inzicht is dat wij allemaal, de normale artsen, afstammen van de natuurgeneeswijze. Als wij tot natuurgeneeswijze terug zouden gaan gaan wij terug tot vóór 1865, bij manier van spreken. Het is niet zo, dat de behandelende artsen in eerste instantie geneesmiddelen geven. In eerste instantie wordt met de moderne inzichten zo goed en zo kwaad mogelijk de diagnose gesteld. Aan de hand daarvan wordt de therapie ingesteld.

Presentatrice: Maar wat heeft U nu tegen de natuurgeneeswijze?

Dokter De Groot: Dat zal ik U zo meteen verklaren. Tegen natuurartsen heb ik dit dat ze op verschillende punten waarop wij buitengewoon goede resultaten boeken met ónze therapie teruggaan. Ik zou de natuurarts dus wel kunnen vragen: Is hij nog bezig bij tuberculose met de Pondorfmethode toe te passen?

Presentatrice: Nou wordt het een beetje moeilijk dokter De Groot. Laten we ons even houden bij mevrouw Wickerhof. U zegt, wij hebben ook goede resultaten, maar mevrouw Wickerhof (de migraine-lijdster, waarvan hierboven steeds sprake was, red. MtdK) had bij de normale arts geen goed resultaat, is hier terecht gekomen en dat lukte toen.

VERVOLG OP BLZ. 18**Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ****BLZ. 17**

Natuurgeneeswijze is niet in Ziekenfondspakket

VERVOLG VAN BLZ. 17

Dokter De Groot: Dat wil zeggen, mevrouw Wickerhof zegt zelf en zij is geen deskundige dus de vraag voor mij is in de eerste plaats of zij dat zelf kan beoordelen — ze kan wel zelf beoordelen, dat ze zich goed voelt... maar migraine is een aandoening die buitengewoon moeilijk is en van heel veel kanten kan ontstaan. Vroeger toen mijn dochttertje nog klein was en mijn vrouw vaak naar bed ging, dan huppelde ze naar de wastafel, maakte een washandje nat en legde dat op het hoofd van...

Er komt een ander geval ter sprake van een mevrouw die al dertig jaar sukkelde aan beenmergontsteking, waaraan ze negen maal werd geopereerd. Ze kwam bij dokter Kunst terecht en was nu na een jaar volslagen genezen, met dieet en medicijnen.

Dokter De Groot: Ja, dat is dus zo als u het, gelukkig, ervaren heeft. De vraag is nu, hoe lang bent U nu daarvan vrij?

Patiënte: Nu een maand of drie is het been helemaal rustig.

De presentatrice vraagt of het dokter Kunst duidelijk is wat dokter De Groot tegen hem heeft.

Dokter Kunst: Ik denk dat hij met hetzelfde vooroordeel rondloopt dat ik zelf ook had tot voor een jaar of drie! Het is zo dat een arts nog meer dan een ander gehinderd wordt door een heleboel kennis waardoor hij het eenvoudige en de eenvoudige waarheid niet meer ziet. Ik geloof dat het uitermate belangrijk is wat dokter De Groot net gezegd heeft dat de moderne arts afstamt van de natuurgeneeswijze — ongeveer 150, 125 jaar geleden was de geneeskunde natuurgeneeskunde en toen is er dus door de geweldige ontwikkeling van de techniek een dimensie bij gekomen, die ons nu dreigt te overspoelen maar ik geloof dat we op moeten passen dat we met het badwater het kindje niet weggooien. Met behoud van de fijne diagnostiek van de moderne geneeskunde moeten we niet vergeten, dat veel dingen uit eenvoudig een verkeerde leefwijze voortkomen.

Presentatrice: Kunt U nu het verschil aangeven tussen een gewoon arts, een homoeopathische arts en een natuurarts?

Dokter Kunst: Als natuurarts worden we vaak versleten voor homoeopaten, maar er is een groot verschil tussen. Een homoeopathische arts werkt met een soort geneesmiddelen en moet dus ook op een andere manier zijn diagnose stellen maar doet in wezen niets aan de verandering van de leefwijze van de patiënt, die past zich dus aan, de leefwijze van de patiënt blijft dus onveranderd. De therapie past zich dus aan bij de leefwijze van de patiënt, zoals ook andere artsen dat doen

terwijl de natuurarts zegt: U moet uw leefwijze veranderen. De gewone arts schrijft dus, als hij geneesmiddelen gebruikt vaak chemische stoffen voor die nergens in de natuur voorkomen terwijl een homoeopatisch arts zeer sterk verdunde stoffen voorschrijft waarvan velen zeggen dat ze niet werken maar waarvan in ieder geval vaststaat dat ze onschadelijk zijn.

Presentatrice: Er zijn ontzettend lange wachtlijsten van mensen die door een natuurarts willen behandeld worden. Waarom zijn er zo weinig natuurartsen? Hoeveel zijn er trouwens?

Dokter Kunst: Nou er zijn er een stuk of tien, ongeveer.

Presentatrice: Waarom zo weinig?

Dokter Kunst: Omdat het niet bekend is. Ik wist er zelf tot voor een paar jaar ook niets van af, ik had er natuurlijk wel mijn grote bezwaren tegen, desondanks. Het is vreemd, dat een mens zulke grote vooroordelen kan hebben zonder dat hij het zich bewust is, maar het is zo. En ik heb dus wel eens gehoord van patiënten die op een wonderbaarlijke wijze er door opgeknapt waren, maar dat legde ik naast me neer tot ik er op een gegeven ogenblik niet meer om heen kon.

De Presentatrice wil dan nog meer weten waar de natuurgeneeswijze nog meer voor in aanmerking komt. De heer Kunst antwoordt: in wezen voor elke chronische aandoening.

Dokter De Groot: Ik zou de vraag aan collega Kunst willen stellen: Wat verstaat hij precies onder natuurgeneeswijze? Met andere woorden: gebruikt hij dus als arts nooit de moderne middelen, met andere woorden: geeft hij nou nog voor oogontsteking maartse sneeuw of heeft U voor tuberculose de Pondorf... Geeft U wel eens Pas bij tuberculose... ja, je ziet het tegenwoordig niet meer, gelukkig.

Dokter Kunst: De natuurgeneeswijze van 100, 125 jaar geleden is niet stil blijven staan. Er is toen die technische ontwikkeling gekomen maar ik pas dus moderne natuurgeneeswijze toe; ik gebruik dergelijke obsoleete methoden niet.

Dokter De Groot: Dat begrijp ik, maar mijn vraag is dus: U kondigt zich aan als arts voor de natuurgeneeswijze. In de behandeling van uw patiënten past U daar nooit de hypermoderne niet natuurgeneeswijze-achtige methoden toe?

Dokter Kunst: Ja, die pas ik toe.

Dokter De Groot: Dan heeft U niet het recht zich natuurgeneeswijzearts te noemen omdat U ook andere methoden, onze methoden volgt. Kijk eens, mijn bezwaar tegen de natuurgeneeswijze is...

Presentatrice: Wat zegt U daarop?

Dokter Kunst: Ik vind het niet belangrijk, niet essentieel, het gaat mij er om dat zieke mensen beter worden.

Presentatrice: Daar gaat het toch om. Het gaat toch niet om allerlei theoretische dingen?

Mevrouw Kunst wijst er op dat haar man arts is en dat hij met de natuurgeneeswijze veel betere resultaten heeft.

De heer De Groot: Waar het mij om gaat is of wetenschappelijk vaststaat of deze patiënten door deze methode genezen zijn of verbeterd.

Een telefoongesprek met de chef voorlichting van het ministerie van volksgezondheid volgt. Deze zegt: „Als het maar geneeskunst is en door een arts wordt gedaan”. En verder „De wijze waarop het gebeurt wordt aan de arts overgelaten. Of wij natuurgeneeswijze erkennen? Als het onderdeel is van de geneeskunst is het antwoord: ja”.

Het gesprek komt voorts op de vergoeding door de ziekenfondsen van de natuurgeneeswijze, maar dat blijkt niet het geval te zijn. De heer Kunst beaamt dit.

Dokter De Groot: Ik wilde even opmerken, dat wanneer een arts iemand behandelt mag hij dat doen op de manier waarop de arts meent dat te moeten doen.

Prachtig. Maar als in tal van jaren bij een bepaalde methodiek tien artsen van de zoveel duizenden zijn die deze of een of andere richting volgen, want het is heus niet alleen de natuurgeneeswijze, je hebt ook de homoeopathie, waarvan er hoogstens een paar honderd zijn, je hebt de celtherapie, waarvan er een stuk of tien zijn, als hij dat dus doet dan móét hij zelf duidelijk maken dat dit een wetenschappelijk te erkennen zaak is.

Dokter De Groot merkte nog op dat alle natuurartsen weer andere diëten hebben. Met die diëten kan men wel de weerstand via de patiënt opvoeren, maar dat behoeft niet te betekenen dat de ziekte ook wordt genezen.

Nadat de presentatrice nog heeft opgemerkt, dat „we met deze uitzending dokter De Groot wel geen voorstander van de natuurgeneeswijze kunnen maken” zegt dokter De Groot nog dat de artsen die natuurgeneeswijze propageren zich tot het officiële voorlichtingsbureau voor voeding zouden kunnen wenden om te komen tot bepaalde diëten.

Tijdens deze uitzending kregen de voorstanders van de natuurgeneeswijze omstandig het woord en werd het betoog van onze voorzitter herhaaldelijk afgekapt. In het volgende nummer hopen wij een uitvoerig commentaar aan deze uitzending te wijden. Als gevolg van drukke werkzaamheden heeft de heer De Groot zijn serie „Markante facetten”, waarvan men in het februari-nummer een bijdrage kon aantreffen, moeten onderbreken.

(red. MtdK.)

Drinkwaterfluoridering is geen Kwakzalverij

In antwoord op de ingezonden brief van de heer Jansma onder de titel „Drinkwaterfluoridering Kwakzalverij?” in ons maandblad van maart, schrijft ons bestuurslid, tandarts J. M. de Haas ons:

IN TIEL HEEFT men geen fluormedicatie toegepast. Fluor is een zeer giftige stof. Fluoriden echter niet. Bovendien is er geen sprake geweest van een medicatie. Met behulp van medicamenten tracht men een ziekte te genezen. Dat doet men met fluoride niet. Daarmee bereikt men slechts, dat het tandglazuur harder wordt en daardoor minder gemakkelijk aangetast wordt door zuren, die in de mond gevormd worden onder invloed van in de mond aanwezige bacteriën.

Inderdaad zou een ander voedingspatroon en een betere mondhygiëne de cariësfrequentie doen dalen. Helaas zal het generaties duren, voordat de voedingsgewoonten omgebogen zijn, als dat tenminste ooit lukt.

Er is alle reden voor, niet te wachten met het terugdrukken van de cariësfrequentie, tot het voedingspatroon in gunstige zin is gewijzigd.

Nu bekend is, dat cariës in gebieden met van nature gefluorideerd water aanzienlijk minder voor komt dan in gebieden, waar men fabriekswater gebruikt, zoals bij ons, is het logisch, fabriekswater zodanig van een fluoride te voorzien, dat het dan en meer op natuurlijk gefluorideerd water lijkt en bovendien dezelfde heilzame werking op het gebit en het skelet uitoefent.

Dat is, wat men in Tiel gedaan heeft. De resultaten zijn uitstekend. Men vergeleek de gebitsstoestand van de schoolgaande jeugd in Tiel met die van dezelfde groepen in Culemborg, waar men niet fluorideerde. Tiel en Culemborg zijn uitgezocht, omdat de plaatsen vrijwel dezelfde soort samenleving huisvesten met een vrijwel gelijk leefpatroon. In Tiel bleek uiteindelijk het gemiddelde aantal gebitsaantastingen 57% lager te liggen, dan in Culemborg.

Schade treedt pas op, indien een veelvoud van de in het drinkwater opgeloste fluoride wordt geconsumeerd. Maar overdosering van welke op zich zelf onschadelijke stof is altijd schadelijk.

Om te suggereren, dat grote Amerikaanse industrieën, die hun fluoride (niet fluor) kwijt moesten, achter deze drinkwaterfluoridering zitten lijkt mij een wat goedkope verdachtmaking, die nergens op gebaseerd is. De heer Jansma gelooft toch zelf niet, dat alle organisaties, die zich bezig houden met de gezondheidszorg en zich achter de drinkwaterfluoridering hebben geplaatst zich hebben laten beïnvloeden, of erger nog, zich hebben laten beta-

len, om hun gunstige visie op de drinkwaterfluoridering te publiceren. Ik zal, zonder volledig te willen zijn, enkele van die instanties noemen:

Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne, World Health Organisation, Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, Ziekenfondsorganisaties, Gezondheidsraad en de Engelse, Canadese, Zweedse, Ierse, Duitse, Nederlandse, Russische en Amerikaanse organisaties van tandartsen en artsen. Zij allen zijn zeker van de veilige en heilzame werking van fluoride, mits op de juiste wijze en in de juiste dosis toegediend.

Dat in sommige landen de fluoridering toch gestopt is, zoals in ons land, is, evenals bij ons, nergens geschiedt op grond van vastgestelde nadelige gevolgen, doch steeds uit juridische en politieke overweging.

H e e m s t e d e

J. M. DE HAAS, tandarts

Kerk van Satan te Etersheim

IN HET KERKJE van Etersheim bij Oosthuizen, het Etersheim waar eens C. Joh. Kieviet „Dik Trom” schreef, heeft de acteur Maarten Lamers een Satanskerk gesticht, in navolging van de „Satan-beweging” die in Californië nogal wat opgang heeft gemaakt. Het is niet helemaal duidelijk uit de uitvoerige krantenverslagen die aan de verschijning van „Satan” in het vredige Etersheim zijn gewijd of er zwarte magie wordt beoefend, wat men daar ook onder moge verstaan. Sommige journalisten herinneren er min of meer discreet aan dat Maarten Lamers die overigens enige jaren geleden in Amsterdam alleszins respectabel werk verrichte in kleine theaters ook een tijdlang een sex-theater heeft geëxploiteerd. De kerk te Etersheim was een paar jaar lang, zonder veel commercieel resultaat, geëxploiteerd als theaterkerk waar muziek-uitvoeringen werden gegeven en mini-opera's werden uitgevoerd. Maarten probeert het nu op „duivelse” wijze, speculerend op de toenomen belangstelling voor de „magie”.

Bijzonder nuttig boekje over GENEESMIDDELEN

„SAMENGESTELDE TABLETTEN (vier middelen in één tablet): „Verdrijft de pijn, is opwekkend, weert de koorts, spaart de maag” . . .

Mijn liefje wat wil je nog meer?

Over die samengestelde tabletten vertelt dr. J. B. M. Vismans, een bekend publicist over medische onderwerpen, jarenlang werkzaam als internist te Enschede, het een en ander in een boekje voor het grote publiek, vers van de pers. Mogen we hem hier even aanhalen? Daar gaat-ie:

De leden van de familie van de kleine pijnbestrijders hebben ieder apart niet zo'n grote pijnstillende kracht. Maar: veelheid maakt macht. Zo is het met deze familieleden eveneens: neemt u salicylzuur samen met fenacetine in, dan blijkt de pijnverdrivende kracht groter te zijn dan van ieder afzonderlijk. Vandaar deze samengestelde tabletten. Maar met samengestelde tabletten vergroot men ook de kans op schadelijke bijwerkingen. En een van die schadelijke neveneffecten zijn soms maagklachten, brandend gevoel in de maag, pijnen in de maagstreek, soms zelfs ernstige maagbloedingen (spatiëring van ons, red. MtdK).

Om de maagwand te beschermen voegt de fabrikant nu een derde middel aan de twee pijn- en koortswerende middelen toe, namelijk een stof die in staat is het eventuele overtollige maagzuur te binden. Deze stof is meestal een verbinding van aluminiumhydroxyde.

En tenslotte voelt u zich meestal niet zo erg happy bij pijn. Om u nu een beetje op

te peppen doet de fabrikant er een vierde stof bij die „opwekkend” werkt. Deze opwekkende stof is gewoon cafeïne: de opkikkerende stof die in koffie zit. Niet alleen salicylzuur maar ook fenacetine kan ernstige bijwerkingen hebben, namelijk nierbeschadiging en beenmergbeschadiging. (...) Daarom willen we u met klem waarschuwen tegen een overmatig gebruik van deze samengestelde tabletten.

Behalve nierbeschadigingen kunnen ook beenmergbeschadigingen optreden. Wel, daarvoor moet u ook op uw hoede zijn. Uw beenmerg is immers de plaats waar uw bloedlichaampjes geproduceerd worden, enkele miljoenen per dag, en toch kunt u er nog geen miljoen van missen! Fenacetine is als het ware een saboteur: hij vernielt de machine waarmee u uw bloedlichaampjes opbouwt.

De bedoeling is niet u bang te maken: wanneer u zich maar houdt aan de voorschriften die de arts u geeft loopt u vrijwel geen risico. Die man wordt immers geacht het te weten.

WIJ HEBBEN ONS verstout in den brede iets over te nemen uit het nuttige boekje van dr. Vismans om een indruk te geven van de wijze waarop hij zijn onderwerp heeft aangepakt. Titel van het boekje, uitgegeven door de Tijdstroom te Lochem, prijs f 12,—: „Over geneesmiddelen gesproken . . . weet u hoe ze werken?”

De grens tussen heilzame en schadelijke werking van vele moderne geneesmiddelen

Meer over het nuttige boekje van dr. VISMANS

VERVOLG VAN BLZ. 19

is vaak maar een smalle strook en het gevaar voor een interne milieuvervuiling is groot. Om deze nadelen tot een minimum te beperken is een goede voorlichting bij de gebruiksters en gebruikers van medicamenten van bijzonder groot belang. De Vereniging tegen de Kwakzalverij heeft altijd al gepleit voor goede voorlichting aan het grote publiek en zij heeft niet gearzeld scherpe kritiek te oefenen op media als radio en televisie, die het in dit opzicht op een hopeloze wijze laten afweten. Integendeel, zij werken mee aan geestelijke milieuverontreiniging door nietszeggende maar wel verwarring stichtende uitzendingen over occulterigheden, waardoor het klimaat rijp wordt gemaakt voor lieden die met de handjes strijken of kruidensapjes uitdelend ook wel even iets aan onbegrijpelijkheden zullen presteren maar dan op het terrein van de gezondheidszorg.

De heer Vismans meent dat de voorlichting in de eerste plaats behoort gegeven te worden door de behandelende artsen, maar toch wordt hier — is het niet vaak tijdsgebrek in de spreekkamer? — nog te weinig aandacht aan besteed. Met het boekje, 128 bladzijden groot, met tekeningen van C. J. van de Grond en H. J. Band (cartoons) poogt de schrijver het hiaat in deze voorlichting op te vullen. Het is dus allereerst bestemd voor de leek, voor de patiënt. De tijd dat de patiënt over zulke zaken niets „behoefde” te weten is al lang voorbij... en het is natuurlijk ook wel nuttig wanneer er bij geneesmiddelen een bijsluiter komt die de gebruiker van de medicijnen vertelt wát hij nu eigenlijk slikt.

HET BOEKJE KAN ook met vrucht worden gelezen door de beoefenaars van paramedische beroepen zoals artsen-assistenten, apothekersassistenten, ziekenverzorsters en ziekenverzorgers in verpleegthuizen, bejaardentehuizen etc., verplegenden in instituten voor zwakzinnigen...

Vismans wil er de leek met een normaal verstand enig inzicht geven in de werking en bijwerking van medicijnen, hem verstandig leren omgaan met zelf gekochte of door de arts voorgeschreven medicijnen en om hem tenslotte te waarschuwen tegen het gebruik van te veel medicijnen en

tegen verkeerd gebruik. Daarvan nog een voorbeeldje, dat dokter Vismans geeft onder de titel: „Geen beste combinatie”. Hij heeft het over gebruik van bloedverdunningsmiddelen en zegt dan: „U moet bij deze behandeling, nooit, maar dan ook nooit, pijnstillende tabletten of poeders gebruiken die salicyl bevatten, zoals aspirine, Chefarine 4, Witte-Kruispoeders enz. Salicyl versterkt de werking van bloedverdunningsmiddelen, waardoor u grote kans krijgt op bloedingen uit tandvlees, maag-darmkanaal, urinewegen enz. Dus: handen af van pijnstillende middelen. Hebt u pijn, vraag dan uw dokter wat u wel gebruiken mag. Neem nooit zelf iets: neem geen risico”.

Gebedsgenezers (topklasse!) bleek ordinaire oplichter

OMDAT OOSTENRIJK ZO bijzonder goed „interstellair” is gelegen leent het land zich ook bij uitstek voor het uitzenden van „psycho-elektrische stroom”. En daarom was de Duitser Karl Gustav Zimmerman, een thans 58-jarige gepensioneerd ambtenaar, in Wenen gaan wonen waar hij in de wijk Ottakring al spoedig opzien baarde als wondgenezer. Hij verklaarde zelf tot de „topklasse” van de gebedsgenezers te behoren. „En er zijn er maar vijf in de wereld, die men daartoe mag rekenen”.

Om het alles nog een beetje mooier te maken liep Zimmerman in het zwart gekleed rond, het gezicht eveneens onzichtbaar met alleen een paar spleten voor de ogen. Een weekblad publiceerde een artikel over de „Geisterheiler” en toen was er geen houden meer aan. De klanten stroomden toe.

Onder die klanten was een Berlijnse vrouw, Anna Demmer genaamd, eveneens gepensioneerd, die uitkomst zocht voor haar zieke zuster. Hoe ging wondergenezer Zimmerman nu te werk? Hij vroeg een foto van de patiënt(e), liefst naakt en opgave van de ziektesymptomen. Dat kon per brief. Hij schreef terug dat hij zou bidden, maar dan moest op het uur dat de gebedsgenezer in gebed was verzonken de zieke wel geconcentreerd aan hem, de genezer, denken.

Een zeer bruikbaar boekje naar ons oordeel, waaraan de uitgever een register heeft toegevoegd zodat het naslaan bijzonder vergemakkelijkt wordt. Een boekje dus ook dat men bij de hand moet houden. Zo min mogelijk zijn namen van geneesmiddelen genoemd, maar worden medicamenten met dezelfde werking als groep besproken. Namen als librium en soneryl zijn overigens wel in het register te vinden, maar ook „tranquillizers” en „slaapmiddelen”. En tot slot nog dit: deze dokter Vismans die de „therapiedagen” die hij te Enschede voor huisartsen organiseerde liet uitgroeien tot een boek van zijn hand „Praktische geneesmiddelenleer” (waarvan bij De Tijdstroom inmiddels al de vierde druk verscheen) blijkt een voortreffelijk verteller over het onderwerp dat hem kennelijk zeer na aan het hart ligt.

In het geval van Anna Demmer werden de boze geesten blijkbaar niet uitgedreven want haar zuster stierf. Maar daarmee was het niet afgelopen. Op een goede dag verscheen Zimmerman in Berlijn en sprak niet alleen troostende woorden, maar bekende ook dat hij geld nodig had omdat hij een firma in geneeskrachtige zalven vertegenwoordigde. Hij wist met telkens nieuwe smoesjes 150.000 gulden los te krijgen en een fonkelnieuwe Mercedes. Eilacie, de gebedsgenezer zag geen kans om zijn rijbewijs te halen. Hij verkocht de auto en streek het geld op. Maar op den duur kreeg Anna Demmer argwaan. Zij reisde naar Wenen, belde bij Zimmerman aan, die open deed... vermomd in het zwart met de doek met oogspelen voor het gezicht. De geschrokken vrouw waarschuwde de politie... En daarmee was de zaak wel bekeken: Zimmerman werd als oplichter tot een jaar tuchthuisstraf veroordeeld maar kon het op de rechtzitting niet laten zich op zijn „capaciteiten” als gebedsgenezer te laten voorstaan. „Ik reken op meer dan één Nobelprijs voor mijn wondergenezingen”, verklaarde hij.

**LEDEN,
WERFT LEDEN!**

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** b.d. te Haarlem; P. H. A. Poll, **Dierenarts** te Zeist; Mr. J. D. van den Berg, **Vice-President Arrondissements-Rechtbank** te Arnhem; J. E. Buiten **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** b.d., 't Harde; P. L. Stal, **Arts** te Hilversum; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam; Adviserend bestuurslid: S. Lelie, **Arts Geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid** in Zeeland, Middelburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

BLZ. 20

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum